

Studiul 8: Iosua și Caleb – uriași ai credinței

Sabat după-amiază, 15 noiembrie

De memorat:

„Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viețuire și urmați-le credința!” Evrei 13:7.

Toți părinții știu că întotdeauna copiii învață prin exemplu, nu-i așa? Câți părinți nu se frământă văzând cum copiii lor le preiau trăsăturile rele în loc să le preia pe cele bune? Indiferent de vârsta pe care o avem, este mai ușor să greșim decât să facem ce e bine. Ține de natura noastră de ființe căzute. „Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc” (Romani 7:15). Cine nu se regăsește în aceste cuvinte?

De la naștere, oamenii sunt modelați prin puterea exemplului. Învățăm să facem lucrurile elementare ale vieții, cum ar fi să umblăm, să vorbim și să ne exprimăm emoțiile, imitându-i pe cei care ne sunt apropiați. Ca adulți, avem în continuare nevoie de modele și, chiar dacă acestea nu sunt perfecte, putem admira și adopta acele trăsături spirituale care i-au făcut pe cei în cauză uriași ai credinței.

În această săptămână vom analiza mai îndeaproape exemplul personal al unor uriași ai credinței din cartea Iosua: Caleb și Iosua. Ce i-a făcut să iasă în evidență în generația lor și să joace un rol-cheie în viața poporului lui Dumnezeu într-una dintre perioadele cruciale din istoria poporului Israel?

Credincioșie

1. Studiază Geneza 36:15; Numeri 13:6,30-32 și Iosua 14:6,14. Cine era Caleb? Care era rolul lui în poporul Israel?

Geneza 36:15

¹⁵ Iată căpeteniile semințiilor ieșite din fiii lui Esau. – Iată fiii lui Elifaz, întâiul născut al lui Esau: căpetenia Teman, căpetenia Omar, căpetenia Țefo, căpetenia Chenaz,

Numeri 13:6,30-32

⁶ pentru seminția lui Iuda: Caleb, fiul lui Iefune;

³⁰ Caleb a potolit poporul care cârtea împotriva lui Moise. El a zis: „Haidem să ne suim și să punem mâna pe țară, căci vom fi biruitori!”

³¹ Dar bărbații care fuseseră împreună cu el au zis: „Nu putem să ne suim împotriva poporului acestuia, căci este mai tare decât noi.”

³² Și au înnegrit înaintea copiilor lui Israel țara pe care o iscodiseră. Ei au zis: „Țara pe care am străbătut-o, ca s-o iscodim, este o țară care mănâncă pe locuitorii ei; toți aceia pe care i-am văzut acolo sunt oameni de statură înaltă.

Iosua 14:6,14

⁶ Fiii lui Iuda s-au apropiat de Iosua la Ghilgal; și Caleb, fiul lui Iefune, chenizitul, i-a zis: „Știi ce a spus Domnul lui Moise, omul lui Dumnezeu, cu privire la mine și cu privire la tine, la Cades-Barnea.

¹⁴ Astfel Caleb, fiul lui Iefune, chenizitul, a avut de moștenire până în ziua de azi Hebronul, pentru că urmasa în totul calea Domnului Dumnezeului lui Israel.

Numele „Caleb” vine din cuvântul ebraic keleb, „câine”, care apare în Vechiul Testament întotdeauna într-un context negativ. Cu toate acestea, keleb este folosit în scrisori și în imnuri din afara Bibliei pentru a exprima curajul, tenacitatea și loialitatea unui slujitor față de stăpânul său. În acest sens, Caleb a fost fidel numelui său, demonstrând de-a lungul vieții o loialitate neclintită față de Domnul lui.

2. Ce spune despre Caleb faptul că a fost dispus să își spună părerea chiar dacă majoritatea iscoadelor aveau o opinie complet diferită, iar poporul Israel îl amenința cu moartea? Vezi Numeri 14:6-10,21-25; 26:65; 32:12.

Numeri 14:6-10,21-25

- ⁶ Și, dintre cei ce iscodiseră țara, Iosua, fiul lui Nun, și Caleb, fiul lui Iefune, și-au rupt hainele,
- ⁷ și au vorbit astfel întregii adunări a copiilor lui Israel: „Țara pe care am străbătut-o noi ca s-o iscodim este o țară foarte bună, minunată.
- ⁸ Dacă Domnul va fi binevoitor cu noi, ne va duce în țara aceasta și ne-o va da: este o țară în care curge lapte și miere.
- ⁹ Numai nu vă răzvrățiți împotriva Domnului și nu vă temeți de oamenii din țara aceea, căci îi vom mânca. Ei nu mai au niciun sprijin: Domnul este cu noi, nu vă temeți de ei!”
- ¹⁰ Toată adunarea vorbea să-i ucidă cu pietre, când slava Domnului s-a arătat peste Cortul întâlnirii, înaintea tuturor copiilor lui Israel.
- ²¹ Dar cât este de adevărat că Eu sunt viu și că slava Domnului va umple tot pământul,
- ²² atât este de adevărat că toți cei ce au văzut cu ochii lor slava Mea și minunile pe care le-am făcut în Egipt și în pustiu, și totuși M-au ispitit de zece ori acum și n-au ascultat glasul Meu,
- ²³ toți aceia nu vor vedea țara pe care am jurat părinților lor că le-o voi da, și anume, toți cei ce M-au nesocotit, n-o vor vedea.
- ²⁴ Iar pentru că robul Meu Caleb a fost însuflețit de un alt duh și a urmat în totul calea Mea, îl voi face să intre în țara în care s-a dus, și urmașii lui o vor stăpâni.
- ²⁵ Amaleciții și canaanii locuiesc valea aceasta: deci mâine, întoarceți-vă și plecați în pustiu, pe calea care duce spre Marea Roșie.”

Numeri 26:65

- ⁶⁵ Căci Domnul zisese: „Vor muri în pustiu și nu va rămâne niciunul din ei, afară de Caleb, fiul lui Iefune, și Iosua, fiul lui Nun.”

Numeri 32:12

- ¹² afară de Caleb, fiul lui Iefune, chenizitul, și Iosua, fiul lui Nun, care au urmat în totul calea Domnului.”

Să ne gândim la următorii lideri israeliți importanți, contemporani cu Iosua și Caleb: Șamua, Șafat, Igual, Palti, Gadiel, Gadi, Amiel, Setur, Nahbi și Gheuel! Îți sună cunoscute aceste nume?

Probabil că nu.

De ce? Pentru că sunt numele celorlalți 10 spioni trimiși de Moise să cerceteze țara Canaan. Ei sunt uitați pentru că numele lor nu merită reținute. Raportul pe care l-au adus descria țara promisă ca imposibil de cucerit. Ei se vedeau ca niște lăcuste în comparație cu uriașii care locuiau în unele zone ale țării, iar inima li s-a făcut mică de frică în fața zidurilor „de necucerit” ale cetăților fortificate din Canaan.

Caleb, ca cel mai în vârstă dintre cei doi spioni cu un raport pozitiv, preia conducerea și prezintă o altă posibilitate: atitudinea de credință. El a fost dispus să susțină ceea ce știa că este corect, în ciuda opoziției, chiar și în fața unei posibile morți: „Toată adunarea vorbea să-i ucidă cu pietre” (Numeri 14:10).

Ce faci atunci când majoritatea oamenilor din jurul tău pare să aibă o opinie diferită, care contravine convingerilor tale celor mai profunde?

„Dă-mi dar muntele acesta!”

3. Studiază Iosua 14:6-14; Numeri 14:24; 32:12; Deuteronomul 1:36 și Luca 6:45. Cum ai descrie atitudinea lui Caleb și a lui Iosua? Ce înseamnă să Îl urmezi pe Domnul cu toată inima?

Iosua 14:6-14

- ⁶ Fiii lui Iuda s-au apropiat de Iosua la Ghilgal; și Caleb, fiul lui Iefune, chenizitul, i-a zis: „Știi ce a spus Domnul lui Moise, omul lui Dumnezeu, cu privire la mine și cu privire la tine, la Cades-Barnea.
- ⁷ Eram în vârstă de patruzeci de ani când m-a trimis Moise, robul Domnului, din Cades-Barnea, ca să iscodesc țara, și i-am adus știri așa cum îmi spunea inima mea curată.
- ⁸ Frații mei care se suiseră împreună cu mine au tăiat inima poporului, dar eu am urmat în totul calea Domnului Dumnezeului meu.
- ⁹ Și în ziua aceea Moise a jurat și a zis: „Țara în care a călcat piciorul tău va fi moștenirea ta pe vecie, pentru tine și pentru copiii tăi, pentru că ai urmat în totul voia Domnului Dumnezeului meu.”
- ¹⁰ Acum iată că Domnul m-a ținut în viață, cum a spus. Sunt patruzeci și cinci de ani de când vorbea Domnul astfel prin Moise, când umbla Israel prin pustiu; și acum iată că azi sunt în vârstă de optzeci și cinci de ani.
- ¹¹ Și astăzi sunt tot așa de tare ca în ziua când m-a trimis Moise; am tot atâta putere cât aveam atunci, fie pentru luptă, fie pentru ca să merg în fruntea voastră.
- ¹² Dă-mi, dar, muntele acesta despre care a vorbit Domnul pe vremea aceea; căci ai auzit atunci că acolo sunt anachiți și că sunt cetăți mari și întărite. Domnul va fi, poate, cu mine și-i voi izgoni, cum a spus Domnul.”
- ¹³ Iosua a binecuvântat pe Caleb, fiul lui Iefune, și i-a dat ca moștenire Hebronul.
- ¹⁴ Astfel Caleb, fiul lui Iefune, chenizitul, a avut de moștenire până în ziua de azi Hebronul, pentru că urmasa în totul calea Domnului Dumnezeului lui Israel.

Numeri 32:12

- ¹² afară de Caleb, fiul lui Iefune, chenizitul, și Iosua, fiul lui Nun, care au urmat în totul calea Domnului.”

Numeri 14:24

- ²⁴ Iar pentru că robul Meu Caleb a fost însuflețit de un alt duh și a urmat în totul calea Mea, îl voi face să intre în țara în care s-a dus, și urmașii lui o vor stăpâni.

Deuteronomul 1:36

³⁶ afară de Caleb, fiul lui Iefune. El o va vedea, și țara în care a mers, o voi da lui și copiilor lui, pentru că a urmat în totul calea Domnului.”

Luca 6:45

⁴⁵ Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui, iar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui; căci din prisosul inimii vorbește gura.

Caleb nu a uitat niciodată promisiunea pe care i-o făcuse Domnul prin Moise: că avea să intre în țara în care îi călcase ră picioarele (Numeri 14:24). Patruzeci de ani mai târziu, el spune despre raportul său cu privire la țara promisă că fusese un cuvânt „așa cum [îi] spunea inima [lui] curată” (Iosua 14:7). Raportul adus de el se bazase pe convingerea că, sub călăuzirea și cu ajutorul lui Dumnezeu, poporul Israel avea să poată cuceri țara.

Spre deosebire de celelalte 10 iscoade, care au răspândit teamă printre israeliți, Caleb a manifestat o încredere și un devotament deplin față de promisiunea Domnului. Expresia ebraică ce înseamnă literal: „Eram întru totul după Domnul” (Iosua 14:8) este probabil o formă scurtă a unui idiom mai amplu: „Inima mea Îl urma întru totul pe Domnul” sau „mi-am umplut inima să umblu după Domnul/în spatele Domnului.” Spre deosebire de alții, care umblau după dumnezei străini și care nu-L urmau pe deplin pe Domnul, inima lui Caleb era dedicată în întregime Domnului.

Acceași expresie este repetată ulterior de două ori, subliniind credințioșia lui Caleb (Iosua 14:9,14). Caracterizarea pe care și-o face singur este în armonie cu ceea ce Domnul Însuși a numit „un alt duh” (Numeri 14:24), care l-a deosebit pe Caleb de ceilalți 10. Chiar și la vârsta de 85 de ani, el continua să fie un exemplu în legătură cu ce poate Domnul realiza prin intermediul oamenilor a căror inimă este pe deplin dedicată Lui și cauzei Sale. Caleb a înțeles că teritoriul pe care fiecare seminție avea să îl stăpânească în cele din urmă era direct proporțional cu măsura în care îndrăzneau să revindică promisiunile Domnului și cu suprafața de pământ pe care erau dispuși să o străbată prin credință. Făgăduințele divine nu se împlinesc automat, adică nu devin realitate indiferent de voința noastră. Ci ele necesită credință însoțită de acțiune hotărâtă. Termenul ebraic 'ulay, „poate” (Iosua 14:12), exprimă în unele contexte și teamă și îndoială, dar de obicei denotă speranță și anticiparea unui rezultat pozitiv (Geneza 16:2; Numeri 22:6,11; 23:3).

Ce compromisuri, chiar și „mici”, ne pot împiedica să Îl urmăm întru totul pe Domnul?

Puterea exemplului

4. Ce ne spune despre puterea exemplului istorisirea din Iosua 15:16-19; Judecătorii 1:13 și 3:7-11? Cum se reflectă atitudinea lui Caleb în generația tânără?

Iosua 15:16-19

- ¹⁶ Caleb a zis: „Celui ce va bate cetatea Chiriat-Sefer și o va lua îi voi da de nevastă pe fiica mea, Acsa.”
- ¹⁷ Otniel, fiul lui Chenaz, fratele lui Caleb, a pus mâna pe ea; și Caleb i-a dat de nevastă pe fiica sa, Acsa.
- ¹⁸ După ce a intrat ea la Otniel, l-a sfătuit să ceară de la tatăl ei un ogor. Ea s-a coborât de pe măgarul ei, și Caleb i-a zis: „Ce vrei?”
- ¹⁹ Ea a răspuns: „Fă-mi un dar, căci mi-ai dat un pământ secetos; dă-mi și izvoare de apă.” Și el i-a dat izvoarele de sus și izvoarele de jos.

Judecătorii 1:13

- ¹³ Otniel, fiul lui Chenaz, fratele cel mai mic al lui Caleb, a pus mâna pe cetate; și Caleb i-a dat de nevastă pe fiica sa Acsa.

Judecătorii 3:7-11

- ⁷ Copiii lui Israel au făcut ce nu plăcea Domnului, au uitat pe Domnul și au slujit Baalilor și idolilor.
- ⁸ Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Israel și i-a vândut în mâinile lui Cușan-Rișeataim, împăratul Mesopotamiei. Și copiii lui Israel au fost supuși opt ani lui Cușan-Rișeataim.
- ⁹ Copiii lui Israel au strigat către Domnul, și Domnul le-a ridicat un izbăvitor, care i-a izbăvit: pe Otniel, fiul lui Chenaz, fratele cel mai mic al lui Caleb.
- ¹⁰ Duhul Domnului a fost peste el. El a ajuns judecător în Israel și a pornit la război. Domnul a dat în mâinile lui pe Cușan-Rișeataim, împăratul Mesopotamiei, și mâna Lui a fost puternică împotriva lui Cușan-Rișeataim.
- ¹¹ Țara a avut odihnă patruzeci de ani. Și Otniel, fiul lui Chenaz, a murit.

În acest pasaj, Caleb promite să o dea în căsătorie pe fiica lui, Acsa, celui care cucerește Debirul. Otniel cucerește cetatea și câștigă mâna Acsei. Această relatare este importantă pentru că, încă o dată, dezvăluie curajul, credința și disponibilitatea lui Caleb de a accepta provocările.

De asemenea arată că noua generație de israeliți a urmat exemplul acestor uriași ai credinței, Caleb și Iosua. Pe măsură ce generația mai în vârstă își încheie slujirea, o nouă generație este pregătită să înfrunte solicitările și să continue să împlinească planul lui Dumnezeu pentru Israel.

Într-o manieră similară cererii adresate de Caleb lui Iosua: „Dă-mi dar muntele acesta!” Acsa, încurajată de soțul ei, dă dovadă de aceeași credință și determinare pe care le-a demonstrat tatăl ei. Prin hotărârea și îndrăzneala ei, Acsa continuă exemplul lui Caleb în împlinirea promisiunii de a stăpâni țara.

Într-adevăr, țara este un dar de la Iahve pentru poporul Israel, dar poporul trebuie să și-o însușească prin revendicarea promisiunilor Domnului cu credință și curaj. Determinarea Aceei prefigurează perseverența acelor femei din evanghelii care nu s-au lăsat îndepărtate de mulțime sau de ucenici și nu au renunțat până când nu au primit binecuvântarea lui Isus pentru ele și familiile lor.

5. Ce lecție ne învață pasajul din Luca 18:1-5?

Luca 18:1-5

- ¹ Isus le-a spus o pildă, ca să le arate că trebuie să se roage necurmat și să nu se lase.
- ² El le-a zis: „Într-o cetate era un judecător care de Dumnezeu nu se temea, și de oameni nu se rușina.
- ³ În cetatea aceea era și o văduvă care venea des la el și-i zicea: „Fă-mi dreptate în cearta cu pârâșul meu.”
- ⁴ Multă vreme n-a voit să-i facă dreptate. Dar, în urmă, și-a zis: „Măcar că de Dumnezeu nu mă tem, și de oameni nu mă rușinez,
- ⁵ totuși, pentru că văduva aceasta mă tot necăjește, îi voi face dreptate, ca să nu tot vină să-mi bată capul.”

Predarea torței credinței generației următoare este esențială pentru îndeplinirea misiunii pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu. Gândește-te, pe de o parte, la provocările transmiterii credinței următoarei generații și, pe de altă parte, la oportunitățile tinerilor de a-și asuma mai multe responsabilități în lucrarea lui Dumnezeu! Ce putem face pentru a-i ajuta și pregăti pe tineri să devină lideri credincioși? Cât de important este exemplul nostru în acest proces?

Miercuri, 19 noiembrie

Erou umil

Listele lungi de nume de locuri, care constituiau puncte de reper la granițele teritoriilor alocate semințiilor lui Israel, sunt încadrate de alocarea teritoriilor celor doi eroi ai primei misiuni de recunoaștere, Caleb și Iosua. Caleb și-a primit primul moștenirea, în timp ce Iosua, ultimul. Până în acest moment, Iosua a fost cel care a împărțit țara semințiilor lui Israel; acum este timpul ca poporul lui Israel să îi dea lui Iosua moștenirea sa.

6. Care sunt implicațiile faptului că marele conducător al lui Israel, care a împărțit țara, își primește moștenirea ultimul, după cum vedem în Iosua 19:49-51?

Iosua 19:49-51

⁴⁹ După ce au isprăvit de împărțit țara, după hotarele ei, copiii lui Israel au dat lui Iosua, fiul lui Nun, o moștenire în mijlocul lor.

⁵⁰ După porunca Domnului, i-au dat cetatea pe care o cerea el: Timnat-Serah, pe muntele lui Efraim. El a zidit cetatea din nou și și-a așezat locuința acolo.

⁵¹ Acestea sunt moștenirile pe care le-au împărțit preotul Eleazar, Iosua, fiul lui Nun, și căpeteniile de familie ale semințiilor copiilor lui Israel, prin sorți înaintea Domnului, la Silo, la ușa Cortului întâlnirii. Astfel au isprăvit ei împărțirea țării.

Cetatea pe care Iosua o primește este Timnat-Serah. Cuvântul „Timnat” derivă dintr-un verb (manah) al cărui sens este „a număra” sau „a aloca” și înseamnă parte sau teritoriu. Al doilea cuvânt din numele cetății, „Serah”, poate proveni dintr-un verb ebraic (serach) și înseamnă „exces” sau „rest” (compară cu Exodul 26:12). Numele cetății lui Iosua poate fi tradus ca „partea rămasă” sau „teritoriul rămas”.

Numele cetății alese de Iosua din ce a rămas atestă caracterul nobil al celui de-al doilea conducător al poporului Israel. În primul rând, el a așteptat până când tot poporul și-a primit partea. Apoi, nu a ales ca moștenire unul dintre teritoriile dens populate ale țării sau cele mai impresionante cetăți, ci o cetate modestă sau poate ruinele acesteia, pe care să o reconstruiască prin muncă asiduă (compară cu Iosua 19:50).

Mai mult, Timnat-Serah se afla lângă Șilo, în apropierea sanctuarului, ceea ce arată care erau prioritățile lui Iosua și de ce era legată inima lui. Cu siguranță, după ce au fost conduși în țara promisă și, cu ajutorul lui Dumnezeu, au obținut o moștenire pentru fiecare seminție și fiecare familie, israeliții din națiunea recent întemeiată nu ar fi obiectat dacă Iosua ar fi cerut o moștenire mai impresionantă. Cu toate acestea, Iosua s-a mulțumit să trăiască o viață simplă, concentrându-se pe ceea ce este cel mai important, întruchipând astfel rugăciunea exprimată mai târziu de David: „Un lucru cer de la Domnul și-l doresc fierbinte: aș vrea să locuiesc toată viața mea în Casa Domnului, ca să privesc frumusețea Domnului și să mă minunez de Templul Lui” (Psalmii 27:4).

Ce lecții poți învăța din atitudinea lui Iosua și cum le poți aplica în viața ta chiar acum?

Schimbați prin contemplare

7. Contemplarea exemplului oferit de marii eroi ai credinței este esențială pentru creșterea noastră spirituală. În același timp, exemplul nostru suprem este Isus Hristos. Cum suntem schimbați atunci când ne concentrăm asupra vieții Domnului Isus? Vezi Evrei 12:1,2; 2 Corinteni 3:18.

Evrei 12:1,2

¹ Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea.

² Să ne uităm ținută la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.

2 Corinteni 3:18

¹⁸ Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.

Marco Iacoboni, un expert în neurologie de la Universitatea din California, Los Angeles, a cercetat funcția neuronilor-oglină. Aceste mici circuite celulare sunt activate atât atunci când efectuăm o anumită acțiune – cum ar fi să râdem sau să îmbrățișăm pe cineva –, cât și atunci când observăm că altcineva face aceeași acțiune. Activitatea acestor neuroni reduce distincția dintre a vedea și a face.

Ellen G. White vorbește despre importanța contemplării caracterului lui Isus: „Privind la Domnul Isus, ne formăm concepții tot mai clare și mai precise cu privire la Dumnezeu și, privind la El, suntem schimbați. Bunătatea și dragostea față de semenii noștri devin instinctul nostru firesc. Dezvoltăm un caracter care este copia caracterului divin. Pe măsură ce devenim asemenea Lui, capacitatea noastră de a-L cunoaște pe Dumnezeu se extinde. Intrăm tot mai mult într-o relație de părtășie cu lumea cerească, iar capacitatea noastră de a primi bogățiile cunoașterii și ale înțelepciunii veșniciei este într-o continuă creștere” (Ellen G. White, Parabolele Domnului Hristos, p. 355).

8. Potrivit Romani 12:1,2, care sunt cele două forțe opuse care acționează în viața noastră? Cum ne putem asigura că o lăsăm să lucreze pe cea bună?

Romani 12:1,2

- ¹ Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească.
- ² Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.

În capitolul de sinteză al Epistolei către romani, apostolul Pavel vorbește despre două forțe antagonice care încearcă să ne modeleze viața. Pe de o parte, lumea din jur, prin influențele ei diverse, caută zilnic să ne forțeze să ne încadrăm în tiparele ei, determinând o conformare care acționează din exterior spre interior.

Pentru a contracara acest impact, Duhul Sfânt poate să ne transforme din interior spre exterior într-o manieră similară cu modul în care o omidă se metamorfozează într-un frumos fluture. Dar, pentru ca acest proces să aibă loc, trebuie să ne consacrăm lui Dumnezeu și să Îi cerem să continue lucrarea bună pe care a început-o în noi (Filipeni 1:6). În cele din urmă, trebuie să facem alegerea conștientă, clipă de clipă, de a umbla în Duhul.

Un gând de încheiere

„Credința lui Caleb era acum la fel ca atunci când mărturia lui contrazisese raportul negativ al celorlalte iscoade. El crezuse în promisiunea lui Dumnezeu că avea să dea poporului Său în stăpânire Canaanul și, în acest sens, Îl urmăsea pe Domnul cu toată inima. Îndurase împreună cu poporul său îndelungata călătorie prin pustiu și avusese, în felul acesta, parte de dezamăgirile și de durerile celor vinovați. Dar nu se plângea, ci preamărea îndurarea lui Dumnezeu, care îl ocrotise prin pustiu în timp ce frații lui mureau. În mijlocul greutăților, pericolelor și molimelor călătoriei prin pustiu și în anii de lupte de la intrarea în Canaan, Domnul îl ținuse în viață, iar acum, când avea peste 80 de ani, puterea nu îi slăbise. El n-a cerut un ținut gata cucerit, ci pe acela despre care iscoadele spusese în mod deosebit că nu poate fi cucerit. Cu ajutorul lui Dumnezeu avea să smulgă cetățile acestea din mâna chiar a uriașilor acelora în fața cărora se clătinase credința lui Israel. [...] Bătrânul și viteazul luptător dorea să dea poporului o pildă care să-L onoreze pe Dumnezeu și care să încurajeze semințiile să supună pe deplin pământul pe care părinții lor l-au considerat de necucerit” (Ellen G. White, Patriarhi și profeți, p. 512, 513).

„Credința lui Caleb în Dumnezeu i-a dat curaj, l-a făcut să nu se teamă de oameni și i-a permis să apere binele cu îndrăzneală și fermitate. Prin încrederea în aceeași putere, în mărețul General al oștilor cerești, fiecare soldat adevărat al crucii poate primi puterea și curajul necesare pentru a învinge obstacolele care par de netrecut” (Ellen G. White, în *The Advent Review and Sabbath Herald*, 30 mai 1912).

Zilnic: Iosua 20 – Judecătorii 2; Ellen G. White, Faptele apostolilor, cap. 50, 51

1. Unde apare expresia „cetatea de scăpare pentru ucigași”?
2. Pe câți oameni urmărea un singur israelit și de ce?
3. Câți ani a trăit Iosua?
4. Cum se stricau oamenii după moartea judecătorului?
5. Cum i-a învățat apostolul pe credincioși să-și țină mintea în frâu?